

ДЕМЕТРИЙ. - Напразно бих я гонил тъй сега,
когато гняв и ярост я обсаждат.
Ще спра за малко тук да си почина.
По-тежка става всяка скръб, когато
умората я придружава. В сън,
спокоен сън да мога да заспя.

/Ляга и заспива./

ОБЕРОН. - Какво си ти направил, Пък? Очите
на верния младеж си ти попръскал!
И верният неверен тъй ще стане
към своята любов.

ПЪК. - Така съдбата
отсъжда всичко тук. Един е верен,
а милиони други само лъжат
и трупат клетви подир клетви.

ОБЕРОН. - От вятъра по-бързо полети -
в гората ще намериш ти Елена, -
с душа ранена и с лице печално
и бледно от въздишките любовни.

Сънякаква измама я прати
да дойде тук. А аз ще омагьосам
на момъка очите и ще чакам.

ПЪК. - Аз тръгвам, виж ме как летя
по-бързо от стрелата на татарин.

/Излиза./

ОБЕРОН. - Мое пурпур цвете,
пръскай с твоя сок
момъка в сърцето,
момъка жесток!
Щом се той събуди,
нея щом съзре -